

Arrest

nr. 227 184 van 8 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Lange van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 mei 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 oktober 2018, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 5 april 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 16 april 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.10.2018 werd ingediend door:

*Naam: [B.]
[...]*

Voorna(a)m(en): [Z.]

Nationaliteit: Marokko

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan in functie van een minderjarig Belgisch kind, nl. [B.O.] [...] overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Betrokkene kan echter het verblijfsrecht niet genieten omwille van bezwaren van openbare orde zoals beschreven in art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 3.12.2007 voor het eerst naar België kwam in het kader van gezinshereniging. Hij was dan ook houder van het verblijfsrecht in die hoedanigheid. Op een onbepaalde datum is hij naar Marokko teruggekeerd waar hij in het begin van het jaar 2013 werd betrapt tijdens een controle van zijn wagen op het bijhebben van 1470 kilogram cannabis. Op 15.01.2013 werd hij vervolgens veroordeeld tot 4 jaar gevangenisstraf. Op 23.10.2013 werd betrokkene ook door het Hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot 8 maanden gevangenisstraf wegens valsheid in geschrifte, gebruik van valse stukken en poging tot oplichting. Uit het strafregister blijkt niet dat deze straf bij verstek werd uitgesproken. Betrokkene had zich verzet tegen een eerste straf die uitgesproken was in eerste aanleg. Gezien hij echter in Marokko verbleef, hem een visum tot gezinshereniging werd geweigerd en nadien kennelijk clandestien naar België kwam, kon betrokkene pas op 1.10.2018 worden opgepakt ter opsluiting.

Uit het administratief dossier blijkt dat er in 2010 ook al eens PV werd opgesteld wegens opzettelijke slagen en verwondingen.

Dit alles samen maakt het redelijk te stellen dat betrokkenes gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Er wordt immers opgemerkt dat de 'georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. 'Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Het weigeren van het verblijf aan betrokkene wordt evenredig geacht en uitsluitend gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag. Immers wat betreft de familiale belangen van betrokkene blijkt dat hij, onafgezien van het kind in functie van wie hij de aanvraag tot gezinshereniging heeft gedaan, lijkt betrokkene nog 4 andere gemeenschappelijke kinderen te hebben met zijn Belgisch echtgenote, nl. [B.D.]; [B.H.]; [B.I.] en [B.I.] achtereenvolgens geboren in 2010, 2012, 2013 en 2014. Hij heeft in die hoedanigheid, als echtgenoot van een Belgische ook jarenlang het verblijfsrecht genoten en dus de kans gehad als eenieder een volwaardig gezinsleven uit te bouwen, aan het werk te gaan zonder te moeten beschikken over een arbeidskaart, de kans gekregen te integreren zowel in theorie (inburgeringstraject) als in de praktijk. Echter, betrokkene blijkt deze kans niet naar waarde te hebben ingeschat en benut. Wel integendeel hij liet zich betrappen op zeer ernstige feiten van openbare orde in Marokko en op feiten in België. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene daar zelf het welzijn van zijn familie mee voor ogen had gehouden. Van een vader van vijf kinderen, mogelijks op het moment van de feiten nog maar 3, zou toch mogen verwacht worden dat hij het belang van zijn kinderen voorop stelt en zijn toekomst niet op het spel zet door dergelijke feiten te plegen. Betrokkene had moeten weten dat dit een verder

verblijf in België, gezamenlijk met zijn gezin, op het spel zou zetten. Het getuigt bezwaarlijk van verantwoordelijk gedrag tegenover zijn kinderen en echtgenote. Indien betrokkene dat zelf niet inzag op het moment van de feiten en dus zijn gezinsleven ondergeschikt achtte aan zijn drang om de feiten te plegen, kan bezwaarlijk van de Dienst Vreemdelingenzaken worden verwacht dat wij deze feiten ondergeschikt achten aan betrokkenes gezinsleven. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België (en in het buitenland) getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden een nieuwe weg zou zijn ingeslagen en dus geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer zou vormen.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kinderen in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Door middel van intensieve contacten met de kinderen, eventueel via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van de kinderen en de echtgenote aan betrokkene kan betrokkene ook zijn vaderschap opnemen. Er dient daarbij dienstig opgemerkt te worden dat dergelijke contacten niet veel verschillen van de huidige situatie. Betrokkene verblijft heden immers in de gevangenis en is dus heden evenmin samenwonend met zijn kinderen. Hij heeft bovendien kennelijk jarenlang in Marokko verbleven, gezien er tussentijds nog kinderen geboren zijn is het redelijk te stellen dat hij er goed in geslaagd is sinds jaren regelmatig contact te hebben met zijn vrouw en kinderen. Het gezin is deze situatie dus eigenlijk al sinds jaar en dag gewoon.

Bij het nemen van deze beslissing dient overeenkomstig art. 43, §2 ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wat betreft de duur van zijn verblijf in België blijkt uit het dossier dat hij, zoals reeds besproken jarenlang het verblijfsrecht heeft genoten, hij is het echter kwijt geraakt door langer dan 2 jaar weg te blijven uit België, mogelijks ten gevolge van zijn arrestatie in Marokko. Dit alles werd opgenomen in het bevel van 20.05.2016 nav hetwelke hij werd gesch[r]apt uit de registers. Nadien werd hem tot twee keer toe een visum gezinshereniging geweigerd, zie daartoe de beslissingen van 8.11.2017 en 15.01.2018. Betrokkene omzeilde kennelijk deze weigeringen en reisde naar alle waarschijnlijkheid clandestien België terug binnen. Het paspoort van betrokkene ontbreekt aan het dossier waardoor het redelijk is dit te stellen. Indien betrokkene niets zou te verbergen hebben dienaangaande, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij dat paspoort had voorgelegd nav de huidige aanvraag gezinshereniging. Gezien al het voorgaande kan bezwaarlijk gesteld worden dat de duur van verblijf van betrokkene in België deze beslissing kan in de weg staan, het verblijf van voor zijn aanvraag gezinshereniging kan immers niet in rekening worden gebracht. Verder wat betreft zijn leeftijd, lijkt ons evenmin dat er enig bezwaar is om deze beslissing te nemen. Betrokkene is niet bijzonder jong of oud waardoor deze beslissing inhumain zou zijn om op te leggen. Wat betreft betrokkenes gezondheid is ons niets ongunstigs bekend. Voor zover er toch enig medisch probleem zou zijn kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit een beletsel is voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene is kennelijk recentelijk clandestien terug ingereisd, dan lijkt een reis met de eigen identiteitsdocumenten en via een gewone reisweg niet onoverkomelijk. Verder wat betreft zijn gezinssituatie, die werd hiervoor reeds besproken. Tot op heden heeft betrokkene zijn Belgische echtgenote kennelijk zelf ingestaan voor het gezin, niets sluit uit dat mijnheer vanuit het buitenland financieel bijdraagt en zij zich verder goed laat omringen door alle voorzieningen in België zoals school, gezinsondersteuning e.d.m. voor zover zij dit wenst en natuurlijk haar eigen netwerk/familie in België. Niets sluit uit dat de kinderen hun welbevinden daarmee in het gedrang komt, ze hebben het reeds jarenlang zonder hun vader moeten stellen. Van zijn economische situatie is ons niet bekend. Niets sluit uit dat hij elders zijn economische activiteiten terug opneemt of er nieuwe ontwikkelt. De graad van integratie van betrokkene werd reeds aangehaald.

Betrokkene wordt het verblijfsrecht als vader van Belgische kinderen geweigerd omdat art. 43, §1, 2° van toepassing is en omdat betrokkene geen geldig identiteitsbewijs voorlegt, zoals voorzien in art. 40ter van de wet van 15.12.1980."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40ter, 43 en 45 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 9 en 18 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Zijn betoog luidt als volgt:

"De bestreden beslissing stelt dat betrokkene geen verblijfsrecht kan genieten omwille van bezwaren van openbare orde zoals beschreven in artikel 43 §1 2° van de wet van 15.12.1980.

Art. 43 Vw. luidt als volgt (eigen onderlijning):

§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Artikel 45 Vw. voegt hieraan toe (eigen onderlijning):

§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

(...)

Eerste onderdeel

Bovenvermelde bepaling, art. 45 Vw. stelt uitdrukkelijk dat een strafrechtelijke veroordeling als zodanig geen reden kan vormen om het verblijf van een Unieburger en zijn familieleden te weigeren. Het verblijf kan enkel worden geweigerd indien het gedrag van de Unieburger een bedreiging vormt die actueel is, werkelijk is én voldoende ernstig is.

Verzoeker wenst te verwijzen naar arrest nr. 161 549 van 8 februari 2016 van uw Raad (eigen onderlijning):

"In deze rechtspraak wordt gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie met name de arresten Rutili, punt 28, en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. blz. I 5257, § 66). Het Hof van Justitie stelt eveneens "De betrokken nationale autoriteiten moeten bijgevolg het persoonlijk gedrag van degene die een strafbaar feit pleegt en het actuele, reële en voldoende ernstige karakter van het gevaar dat hij is voor de openbare orde en de openbare veiligheid per geval beoordelen, en ook moeten zij zowel het evenredigheidsbeginsel als de grondrechten van de betrokkene eerbiedigen. (HvJ 22 december 2010, C-303/08, Land Baden-Württemberg/Metin Bozkurt, punt 60);"

Verzoeker stelt vast dat zijn gedrag aan geen van deze drie vereisten voldoet.

In casu verwijst de bestreden beslissing enerzijds naar een veroordeling in Marokko, en anderzijds naar een veroordeling in ons land dd. 23.10.2013 door het Hof van Beroep te Antwerpen (stuk 5). Er wordt ook nog verwezen naar een pv wegens opzettelijke slagen en verwondingen.

Aan dit pv uit 2010 werd geen gevolg gegeven. De strafrechtelijke veroordeling door het Hof van Beroep te Antwerpen betreft 8 maanden gevangenisstraf wegens valsheid in geschrifte, gebruik van valse stukken en poging tot oplichting. Verzoeker werd evenwel in eerste aanleg vrijgesproken, maar het Openbaar Ministerie ging in beroep.

Het betrof feiten waarbij een derde zich aanmeldde bij het rijexamencentrum te Kontich om een theoretisch examen af te leggen, met de identiteitskaart van verzoeker. Volgens het Hof zou verzoeker de enige belanghebbende zijn geweest, ondanks het feit dat verzoeker steeds zijn onschuld staande hield.

Het Hof van Beroep wees bij de veroordeling op het gegeven dat verzoeker een blanco strafblad had.

Er wordt niet gemotiveerd welke concrete gedragingen van verzoeker kunnen gekwalificeerd worden als een actuele en ernstige maatschappelijke dreiging. Er wordt enkel in zijn algemeenheid gesteld dat 'dit alles samen maakt het redelijk te stellen dat het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving'.

Verzoeker is van oordeel dat er onvoldoende rekening gehouden is met de ernst van de strafrechtelijke inbreuk. Dit is echter noodzakelijk (zie EHRM 2 augustus 2001, Boultif v. Zwitserland, §§ 47 - 56; EHRM 17 april 2014, Paposhvili v. België, §§ 141-143).

Het is ook vreemd dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar 'ernstige feiten van openbare orde in Marokko en feiten in België'. Blijkbaar meent verweerder hiermee dat de feiten in België niet ernstig zijn.

Er dient eveneens gewezen te worden op het feit dat deze eenmalige feiten in België dateren uit februari 2011, en de arrest in beroep genomen werd in 2013.

Er kan bezwaarlijk van recente of actuele feiten gesproken worden. Verzoeker stelt zich dan ook terecht de vraag of de 'bedreiging' die hij zou vormen actueel is.

Nochtans kan er niet lichtzinnig worden omgegaan met het beginsel van de openbare orde en dient dit begrip restrictief te worden opgevat (zie o.a. HvJ 17 november 2011, C-430/10, 32; HvJ 22 december 2010, C-303/08, 60).

Tweede onderdeel,

Art. 43 §2 Vw. is duidelijk (eigen onderlijning):

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk. zijn leeftijd. gezondheidstoestand. gezins- en economische situatie. sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verweerder dient derhalve rekening te houden met:

- De duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk
- Zijn leeftijd
- Gezondheidstoestand
- Gezins- en economische situatie
- Sociale en culturele integratie in het Rijk
- De mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verweerder laat na om afdoende rekening te houden met bovenstaande elementen.

Verweerder vermeldt wel in beperkte mate de duur van het verblijf, zijn leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezinstoestand en economische situatie de integratie in het Rijk van verzoeker.

Verweerder laat echter volledig na rekening te houden met de bindingen die verzoeker heeft met zijn land van oorsprong.

Het is niet aan verweerder om enkele elementen uit art. 43 Vw. te kiezen en op basis van deze geselecteerde elementen te motiveren. Art. 43, §2 Vw. is immers duidelijk: de minister of zijn gemachtigde houdt rekening met deze elementen.

Verzoeker wenst daarnaast te verwijzen naar vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarin wordt bepaald dat bij dergelijke situaties in concreto een afweging gemaakt dient te worden tussen de inmenging in de Europese rechten enerzijds en de openbare orde anderzijds.

In het bijzonder verwijst verzoeker tevens naar het arrest Nunez v. Noorwegen (EHRM 28 juni 2011, Nunez v. Noorwegen, § 68), waarin werd bepaald dat staten ertoe gehouden zijn om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

Verzoeker verwijst verder naar het arrest Boulif v. Zwitserland, waarbij het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die als leidraad dienen voor het maken van deze billijkheidsafweging (EHRM 2 augustus 2001, Boulif v. Zwitserland, §§ 47 - 56; EHRM 17 april 2014, Paposhvili v. België, §§ 141-143). Dit zijn de volgende criteria:

- Aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken
- Tijdsduur van het verblijf in het gastland
- Tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien
- Nationaliteit van de betrokkenen
- Gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van het huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel
- De vraag of de echtgenote kennis had van de inbreuk bij het tot stand komen van de gezinsrelatie
- De kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd
- De ernst van de moeilijkheden die de echtgenote riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen
- Het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen
- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd

Er dient derhalve wel degelijk rekening te worden gehouden met het geheel aan factoren.

Verzoeker heeft geen banden meer met zijn land van herkomst. De binding met het land van herkomst wordt in ieder geval niet besproken in de bestreden beslissing. Dit is een schending van artikel 43 §1 °2.

Derde onderdeel,

Op basis van art. 43 en 45 Vw. en art. 8 EVRM dient verweerder tevens rekening te houden met de gezinssituatie van verzoeker.

Verzoeker erkent dat het gezinsleven zoals beschermd onder art. 8 EVRM geen absoluut recht op een verblijfsstatus waarborgt er dient echter wel een billijke afweging gemaakt te worden:

Verzoeker wenst te verwijzen naar arrest nr. 159 789 van 13 januari 2016 van uw Raad (eigen onderlijning):

"Anderzijds, hoewel artikel 8 EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn verdragsluitende staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een fairbalance-toets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuhez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een verdragsluitende staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140)."

Dat er sprake is van een familie- en gezinsleven staat vast.

Verzoeker trouwde met zijn Belgische echtgenote in augustus 2007 en kwam naar ons land eind 2007. Hij had hier geruime tijd een geldig verblijfsrecht. Hij is tevens vader van vijf Belgische minderjarige kinderen. (stuk 6). Zo ook van de referentiepersoon (stuk 7).

Toen verzoeker noodgedwongen in Marokko verbleef, bezochten zijn vrouw en kinderen hem ook. Dit was evenwel telkens een dure trip, en niet ideaal voor een gezin met kleine kinderen.

De opmerking in de bestreden beslissing dat niets uitsluit dat de kinderen hun welbevinden in het gedrang komt zonder hun vader, aangezien zij dit reeds gedaan hebben, getuigt van een enorm gebrek aan inlevingsvermogen van verweerder.

Er is wel degelijk een hechte gezinsrelatie.

Verzoeker verbleef eerst geruime tijd in België en zag verschillende van zijn Belgische kinderen hier geboren worden, en opgroeien. Toen hij een periode in Marokko verbleef, vanwege een gevangenisstraf, had hij wel elke dag telefonisch contact met zijn vrouw en kinderen. Zij bezochten hem ook meermaals (stuk 8).

Toen verzoeker in oktober 2018 een aanvraag gezinshereniging indiende, konden verzoeker, zijn echtgenote en de kinderen, eindelijk terug een echt gezin vormen. Dit was een verademing voor allemaal. De minderjarige kinderen [O.] en [D.] beschrijven in eigen woorden ook hoe broodnodig en deugddoend zij dit vonden (stuk 9):

"Ik ben [O.]. Toen ik klein was, was mijn papa weg en ik wist er niets van. Mijn mama zei elke keer dat hij daar werkte. Toen ik een beetje ouder[...] was, heeft mijn mama dat verteld dat hij in het gevangenis zat. Wij zijn heel lang zonder onze papa gebleven. Het was zo moeilijk voor ons om hem elke keer te gaan bezoeken in Marokko. Het zal zo moeilijk zijn zonder papa te leven. Wij zien het niet zitten om weeral zonder papa te leven. Ik hoop dat jullie mijn papa een kans geven. Om samen te leven met mijn papa."

"Ik ben [D.]. Ik was ook heel klein toen mijn papa in de gevangenis was. Hij belt bijna elke dag. Ik zou niet weten zonder papa te leven."

Enkel en alleen dit schrijven van de kinderen (10 en 9 jaar oud) en verschillende foto's (stuk 10) laten zien dat verweerder op een haast hallucinante manier stelt dat het welbevinden van de kinderen niet in het gedrang komt zonder de aanwezigheid van de vader. De realiteit spreekt dit volledig tegen.

Verzoeker heeft, in tegenstelling tot wat verweerder durft te beweren, wel degelijk een enorm betekenisvolle rol in het leven van zijn kinderen.

Overeenkomstig de rechtspraak i.v.m. art. 8 EVRM (zie o.a. EHRM 3 oktober 2014 Jeunesse t. Nederland), dient bij deze belangenafweging rekening te worden met het belang van het kind. In het belang van het kind, wordt hij opgevoed door zijn beide ouders. Gelet op het feit dat het in casu over vijf kinderen gaat, stelt deze situatie zich nog scherper.

Dit wordt bevestigd door art. 9 en 18 IVRK (eigen onderlijning):

Art. 9 IVRK:

1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

Art. 18 IVRK:

De Staten die partij zijn, doen alles wat in hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren van het beginsel dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Ouders of, al naar gelang het geval, wettige voogden, hebben de eerste verantwoordelijkheid voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Het belang van het kind is hun allereerste zorg."

2.1.2. De Raad merkt op dat artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet verweerder toelaat om een verzoek tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie af te wijzen om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Verweerder is, zelfs indien een vreemdeling voldoet aan de vereisten die zijn gesteld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, derhalve niet verplicht om een recht op verblijf te erkennen wanneer hij oordeelt dat redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid zich hiertegen verzetten.

Verzoeker wijst er terecht op dat, overeenkomstig artikel 45 van de Vreemdelingenwet, het loutere feit dat een vreemdeling een strafrechtelijke veroordeling opliep niet volstaat om een in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bedoeld familielid van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer het verblijf te weigeren. Dit sluit evenwel niet uit dat verweerder vermag om mede op basis van de feiten die aanleiding gaven tot strafrechtelijke veroordelingen te concluderen dat verzoeker een gedrag vertoont waaruit blijkt dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. In casu heeft verweerder geduid dat verzoeker betrokken is bij de georganiseerde drugshandel en dat illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Hij heeft daarnaast uiteengezet dat georganiseerde drugshandel een rechtstreekse bedreiging kan vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. Hij heeft ook, met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, gemotiveerd dat de bestrijding van georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ernstige redenen van openbare orde valt. Verweerder heeft tevens verwezen naar de andere gedragingen die verzoeker stelde, met name dat hij op illegale wijze naar België reisde, dat hij zich ook schuldig maakte aan valsheid in geschrifte en dat reeds een proces-verbaal werd opgesteld wegens opzettelijke slagen en verwondingen. De toelichting van verzoeker dat het proces-verbaal dat werd opgesteld geen aanleiding gaf tot een veroordeling en zijn uiteenzetting dat hij pas in beroep werd veroordeeld wegens valsheid in geschrifte laat de Raad niet toe te concluderen dat verweerder deze gegevens niet in aanmerking kon nemen of dat deze niet nuttig zouden zijn bij de beoordeling van de vraag of verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Deze gegevens laten immers toe te besluiten dat verzoeker regelmatig met de politie- of gerechtelijke diensten in aanraking komt wegens het niet naleven van de regels. Verzoeker houdt onterecht voor dat er slechts sprake is van "eenmalige feiten". Hij kan, gelet op het voorgaande, ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat onvoldoende duidelijk is welke precieze gedragingen toelaten te oordelen dat er van hem een ernstige en actuele dreiging uitgaat. Verder moet worden benadrukt dat artikel 45 van de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat er slechts kan worden besloten dat een vreemdeling een actueel gevaar vormt voor de openbare orde indien hij recent strafbare feiten pleegde. Uit voormelde wetsbepaling vloeit niet voort dat het actueel karakter van het gevaar

dat van een vreemdeling uitgaat niet ook zou kunnen worden afgeleid uit de aard van de feiten die deze vreemdeling pleegde, in casu onder meer handel in verdovende middelen, of uit het gegeven dat hij verscheidene strafbare feiten pleegt. De vaststelling dat verweerder laat verstaan meer gewicht te geven aan de inbreuken die verzoeker in Marokko pleegde laat evenmin toe te oordelen dat hij het gevaar dat van verzoeker uitgaat incorrect heeft ingeschat of dat hij onterecht zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat *“betrokkene heden een nieuwe weg zou zijn ingeslagen”*.

In een tweede onderdeel van zijn middel benadrukt verzoeker dat in artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet is voorzien dat wanneer verweerder een familielid van een burger van de Unie het verblijf weigert om redenen van openbare orde, hij de duur van diens verblijf op het grondgebied van het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong in aanmerking dient te nemen. Verzoeker houdt voor dat verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met de banden die hij heeft met zijn land van herkomst. In de bestreden beslissing kan evenwel worden gelezen dat verweerder in aanmerking nam dat verzoeker, nadat hij tot een verblijf in het Rijk was toegelaten, naar Marokko terugkeerde en er langdurig verbleef en dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij buiten België geen economische activiteiten kan opstarten of ontwikkelen. Verzoeker – die in Marokko werd geboren en er opgroeide, die ervoor opteerde in dat land te huwen en die, nadat hij was toegelaten tot een verblijf in België, naar Marokko terugkeerde – maakt daarnaast niet aannemelijk dat verweerder enig nuttig geven over het hoofd zag dat zou kunnen toelaten te besluiten dat een gebrek aan banden met zijn land van herkomst op zich een hinderpaal zou vormen om de bestreden beslissing te nemen.

Verzoeker benadrukt in het derde onderdeel van zijn middel dat, nu het niet ter discussie staat dat hij een hechte relatie heeft met zijn echtgenote en zijn kinderen, verweerder een belangenafweging diende door te voeren alvorens hij de bestreden beslissing kon nemen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt echter zonder meer dat verweerder een dergelijke belangenafweging heeft doorgevoerd. Verweerder heeft geoordeeld dat de private belangen van verzoeker ondergeschikt zijn aan het algemeen belang dat is gediend met een maatregel ter bescherming van de openbare orde. Verweerder heeft, bij de afweging die hij maakte, rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker en gemotiveerd dat de mogelijkheid bestaat voor de gezinsleden om zich samen in een ander land te vestigen. Verzoeker toont niet aan dat dit standpunt incorrect of kennelijk onredelijk is. Hij toont niet aan dat er enige hinderpaal zou bestaan waardoor zijn echtgenote – die volgens de voorgelegde huwelijksakte ook de Marokkaanse nationaliteit heeft – hem niet zou kunnen vervoegen in Marokko. Hij bewijst evenmin dat zijn kinderen niet met hem in Marokko kunnen samenleven. De Raad wijst er in dit verband, ten overvloede, op dat verzoekers kinderen nog jong zijn en dat zij zich dus nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, (Baj Sultanov/Oostenrijk, § 90). De bestreden beslissing heeft dus niet tot gevolg dat verzoekers kinderen tegen hun wil worden gescheiden van een ouder of dat verzoeker en zijn echtgenote niet in staat zouden worden gesteld om gezamenlijk de verantwoordelijkheid te dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van hun kinderen. Er kan dan ook niet worden geoordeeld dat de bepalingen van de artikelen 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag – bepalingen die daarenboven geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde (cf. RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206) – worden miskend.

Verder moet worden gesteld dat uit het feit dat verweerder ook bijkomend stelde dat verzoeker zijn gezinsleven, net zoals toen hij gedurende vele jaren een gevangenisstraf moest ondergaan, vanuit het buitenland kan bestendigen door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen en door zich door zijn echtgenote en zijn kinderen te laten bezoeken in zijn land van herkomst, niet blijkt dat verweerder geen aandacht zou hebben voor de belangen van verzoekers kinderen of dat hij verzoekers rol in het leven van diens kinderen in vraag zou stellen. Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met deze overtollige overweging in de bestreden beslissing en stelt dat er praktische bezwaren zijn (kostprijs, geen ideale situatie) laat daarenboven hoe dan ook niet toe om te besluiten dat deze beslissing door enige onwettigheid is aangetast. Het gegeven dat verweerder ook deze tweede optie bespreekt doet immers geen afbreuk aan het feit dat hij in eerste instantie aangaf dat er geen belemmeringen lijken te bestaan om een gezinsleven buiten het Rijk verder te zetten. De Raad wijst er ook op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Een schending van de artikelen 40ter, 43 en 45 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM of van de artikelen 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag blijkt niet.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het recht om te worden gehoord, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 8 van het EVRM en van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"De bestreden beslissing is gestaafd op basis van art. 43 van de vreemdelingenwet. Dit artikel vormt een omzetting van Richtlijn 2004/38. Deze bepaling is van toepassing op familieleden van een Belg als op familieleden van een burger van de Europese Unie. Derhalve is de rechtspraak van het Hof van Justitie eveneens van toepassing op familieleden van een Belg.

Dit wordt bevestigd door Uw Raad in arrest nr. 135.896 (eigen onderlijning):

"Verzoeker stipt terecht aan dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 27, tweede lid van de Richtlijn vrij verkeer vormt. De Raad acht het gepast om voor de interpretatie van de gehanteerde begrippen "actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving" de desbetreffende rechtspraak van het Hof van Justitie erop na te slaan. Er kan worden aangenomen dat verweerder deze interpretatieve rechtspraak louter ter verduidelijking van het begrippenkader ook toepasbaar acht op familieleden van Belgische onderdanen."

Dat derhalve richtlijn 2004/38 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- . het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- . het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- . de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Verzoeker wenst te verwijzen naar arrest nr. 162 808 van 25 februari 2016 van uw Raad (eigen onderlijning):

"Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen e[n] instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt.45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Ook het Handvest is enkel van toepassing indien de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van Unierecht. Dit volgt duidelijk uit artikel 51, lid 1 van het Handvest dat de werkingssfeer van het Handvest bepaalt.

Het hoorrecht en de rechten van verdediging, als algemene beginselen van Unierecht, gelden in casu aangezien door het nemen van de bestreden beslissing uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing heeft, in het kader van de omzetting en toepassing van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), een voldoende aanknopingspunt met Unierecht en valt binnen de werkingssfeer ervan (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87) en aldaar aangehaalde rechtspraak. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het kan niet betwist worden dat de bestreden beslissing dient te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is dan ook van toepassing;

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34)."

Indien verzoeker was gehoord, had dit kunnen leiden tot een andere beslissing, op vlak van de weigering op basis van art. 43 Vw..

Inzake de weigering op basis van art. 43 Vw, had verzoeker het belang van zijn gezinsleven kunnen toelichten, zijn lange verblijf in België, zijn onmogelijkheid om terug te keren naar Marokko, zijn economische situatie en de afwezigheid van een actuele, ernstige en werkelijke dreiging voor de openbare orde.

Indien verzoeker gehoord was en verweerder op de hoogte was van bovenstaande elementen, had dit wellicht tot een andere beslissing geleid."

2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten moet worden gesteld dat, zoals verzoeker zelf aangeeft, uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat het niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet rechtstreeks beroepen op deze bepaling, die

onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen.

Daarnaast moet worden gesteld dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op een verblijfsaanvraag die verzoeker heeft gericht aan verweerder en dat het hem vrij stond om alle toelichtingen of documenten die hij dienstig achtte bij deze aanvraag te voegen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij laat uitschijnen dat hij niet de mogelijkheid had om bepaalde gegevens die hij nuttig achtte aan verweerder kenbaar te maken.

Verder moet worden opgemerkt dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder het bestaan van een effectief gezinsleven betrokken heeft bij het nemen van de bestreden beslissing en dat verzoeker weliswaar verwijst naar *“zijn onmogelijkheid om terug te keren naar Marokko en zijn economische situatie en de afwezigheid van een actuele, ernstige en werkelijke dreiging voor de openbare orde”* maar hiermee niet in concreto aantoont dat hij nog nuttige inlichtingen heeft die verweerder onterecht buiten beschouwing heeft gelaten en die tot een ander besluit hadden kunnen leiden. Er blijkt bijgevolg zelfs niet dat verzoeker enig belang heeft bij zijn betoog dat hij bijkomend had dienen te worden gehoord.

Een schending van de hoorplicht iuncto artikel 8 van het EVRM en artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK